

drn in strn. Kolikokrat sem občudoval konje, kako zelo so zmožni podivjati v tekmovalni obsedenosti, kadar so v gruč! Čutiti, kako se zgolj na rahel pritisk tvoje noge napne kakor lok mišičasto, gibčno telo pod teboj, kako konj stoka in hrza od napora, da bi premagal vse daljave in zapreke ter do skrajne meje stopnjeval svojo hitrost, nad katero se sam očitno navdušuje in naslaja! V dneh, ko so me te ponosne, svobodoljubne živali voljno in zanesljivo nosile čez ravnine in strmine, ko sem se v zasneženem, pravljичno tihem gozdu ali na odprtem, v soncu žarečem polju predajal ritmu divjega dira in rezki nežnosti vetra, ki me je bál v obraz, takrat se mi je odkrila nova pokrajina naravne, nepotvorjene, prvobitne življenjske lepote, katere podoba bo ostala v meni sveža in čista kakor spomin na gore, gozdove, reke, zarje in oblake in vsa doživetja svobode, zdravja in moči, ki mi jih je dala priroda.

## *ZAMRZNJENI RIBNIK*

*MIRAN JARC*

*Težka veja se je zganila,  
bela kepa se je spršila  
v dih... Kako je gluha tišina!*

*Mrtva ptica na ledu sameva,  
tu še krik zamre brez odmeva...  
vse bo zamrlo nekoč brez spomina...*

## *SEJALEC V ZIMI*

*MIRAN JARC*

*Tako je prav: z zemljo sva zdaj samá,  
še ptic ni preko belega poljá.*

*Svet je leden. Še zrak že ledeni.  
Od tu je danes daleč do ljudi*

*in blizu do zemljé kot nikdar prej...  
Česa naj iščem v svetu še poslej:*

*kot zrno sem, ki v mrtev čas zori.  
Nov kosec pride, vse nas pokosi.*